

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGÓ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWPFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

Folytatás.

Ezüst lábak.

A fűrész, a gyalu elvégezte munkáját. A deszkák már szép simák. Mi lesz most? Most minden egyes deszka két ezüst lábat kap.

Nézzük csak, milyen ezüsből készülnek a lábak? Mózes II. könyvének 13-ik részében bővenbet olvashatunk erről. Ott azt olvassuk, hogy minden baromnak az első fiai, a hímek az Uré legyenek. Az emberek elsőszülötteit meg kellett váltani, mert minden elsőszülött az Uré volt. Mig Isten az egyiptomiak elsőszülötteit agyonverte, úgy az emberek, mint az állatok közt, addig Izráelt, ettől megkímélte. Ezért kívánja Jehova az elsőszülöttet. Az állatok elsőszülötteit fel kellett áldozni, az emberek elsőszülötteit pedig bizonyos tekintetben ezüstpénzért meg kellett váltani Istentől. „Az embernek elsőszülöttét a te fiaid között megváltad.” (II. Móz. 13. 13.)

Ebből az ezüstpénzből, amellyel az elsőszülött fiukat megváltották, készültek a deszkáknak ezüst lábai.

Tehát a megváltásnak ezüst lábain álltak a deszkák. Ugyanabban a pusztában álltak most is, mint azelőtt, mikor még mint fák állottak. De a régi állapot megváltozott. Azelőtt vad akácfaak voltak, most pedig szép simára gyalult deszkák. Legyünk mi is olyanok, mint akik bár e világban élünk, de már nem vagyunk e világ gyermekei. Élünk e világban, de úgy, mint megváltottak!

Ha az ember összehasonlította a deszkákat azokkal a fákkal, amelyekből készültek, mit lehetett észrevenni? Azt, hogy igen sok felesleges lekerült, lehullt a fákról. Azelőtt hatalmas, vastag fák voltak most vékony deszkákká lettek. Ez igen nagy különbség!

Ha mi is tényleg megváltott emberek leszünk, akkor a világ is észreveszi, hogy nem vagyunk már olyanok, mint azelőtt voltunk.

Igaz, hogy a kegyelem némiképpen ad valamit. De az is igaz, hogy sokat el is vesz. Elveszi az önértéket, az akaratosságot, a hiúságot.

Egy württembergi öreg hívő emberről igen érdekes történetet olvastam. A neve Mihály volt. Több faluban szokott vallásos összejöveteleket tartani. Egy igen rossz tulajdonsága volt: a hirtelen harag.

Mikor egy vasárnap megint valamely szomszéd faluba igyekezett, hogy vallásos összejövetelt tartson, megszólalt a lelkiismerete. Belátta, hogy hiába tart vallásos összejövetelt, ha ő maga még mindig olyan indulatos és hirtelen haragu.

Egy erdőn kellett átmennie. Ott maradt s nem ment a faluba a bementt órát megtartani. Inkább önmagának tartott csendes órát s imában kérte Istent, hogy váltsa meg indulatosságától és hirtelen haragjától. S tényleg, Isten meghallgatta imáját, elvette szolgája hirtelen haragját.

Mihály, mint megváltott ember tért haza. Éppen mikor udvarára lépett, bérese olyasmit tett, amit Mihály gazda már nagyon sokszor megtiltott volt s ami miatt máskor dühösen összeszidta. Most csak szeliden ránézett a béresre, de nem szólt egy szót sem. A béres csodálkozva nézett a gazdára, vajjon mi történhetett vele? Máskor úgy pörölt vele, most meg hallgatott. Mi lehet ennek oka?

Mikor a szobába lépett, a szolgáló, aki nem volt elkészülve arra, hogy gazdája ilyen hamar visszatér, úgy megijedt, hogy ijedtében a nagy leveses tálat leejtette. A tal persze ezer darabra tört. Lesz most hadd el hadd, gondolta magában. De nem lett semmi. Mihály gazda csak ennyit mondott: „Ugye magad is sajnálod ezt a szép tálat, hogy eltört?” A szolgáló csak ámul-bámul, nem tudja hova lett a gazda indulatossága, hirtelen haragja.

Még a felesége is észrevelte, hogy urának viselkedése egészen megváltozott. Ismételtén kérdezte: „Mihály beteg vagy? Rosszul érzed magad?” Mihály gazda pedig vígan mondotta, hogy neki semmi baja, ő makk-egészséges.

Másnap ájtott a szomszéd s azt kérdezte Mihály gazda feleségétől, hogy talán beteg a gazda? Máskor már jókor reggel mindig hallja a gazda lármázását s haragos kifakadásait, emberre, állatra, most meg minden oly

csendes. Csak nincs valami komoly baja? Erre belép Mihály gazda s maga adja meg a feleletet, mondván: „Dehogy vagyok beteg. De házamban többé dühös, káromkodó szó nem fog elhangzani, ettől Isten megváltott.“

Erre a szomszéd azt mondta: „Az égre kérlek, Mihály szomszéd, csak átkozódj és szitkozódj és lármázz, mint azelőtt is tetted. Lám, amíg vallásos összejöveleket tartottál, azt nem bántam, de ha most olyan csendesen viselkedsz, ezt nem bírom ki. Gondolkodóba ejt!“

De Mihály gazda csendes ember maradt ettől fogva mindvégig. A szomszéd pedig, akit a vallásos összejöveleket nem tudtak megtéríteni, most megtért, látván Isten Igéjének ilyen nagy erejét és átalakító hatását. De nemcsak ő tért meg, hanem mások is.

Ime, itt a kegyelem valamit elvett.

Hát te tőled, elvett-e már a kegyelem valamit? Avagy még minden a régiben van?

Ha azt állítod, hogy megtértél, de éppen olyan indulatos vagy, mint azelőtt, éppen olyan érzékeny, éppen olyan hiu, éppen olyan fűsvény, éppen olyan makacs és önfejű, akkor nem látszik meg, hogy a kegyelem valamit elvett életedből.

Nem sokat ér, ha valaki csak hirdeti a megtérést; azt a környezetnek látnia is kell! Kell, hogy a világ észrevegye azt, hogy már nem az ő ember él bennünk, hanem minden megújult bennünk.

Isten mindent meg akar ujitani, mert ő azt meg tudja tenni. S mi viszont tartozunk a

világnak megmutatni azt, hogy mit tud az Isten.

Az mindig nagy benyomást tesz a világra, ha észreveszi, hogy mi megújultunk. Akkor csodálkozva kérdezi: „Hogyan volt ez lehetséges? Mit tett Ön? Hisz azelőtt Ön egészen más ember volt?“

Ismertem egy asszonyt, aki azt mondta magáról, hogy megtért. De megtértségéről inkább csak hallani lehetett, mint látni. Kenetljesen tudott beszélni, de tettei nem fedték szavait. Ha a férjét valaki felhívta a megtérésre, azt válaszolta mindig: „Köszönöm, nem akarok olyan lenni, mint a feleségem. A feleségem megtérése nem sokat ér.“

Egy hitmélyítő konferencia alkalmával ez az asszony, Isten Igéjének hatása alapján ráeszmélt arra, hogy férje megtérését éppen az ő kenetljes szavai akadályozták. Ezt bűnbánólag belátta. Bocsánatot kért az Urtól. Az Ur megtisztította drága vérével ettől a bűnetől.

A konferenciáról két szép emlék-árgyat hozott magával. Egy lámpát és egy lábtörölt. Folyosójuk diszitására szánta. Mikor hazaérkezett, férje nem volt odahaza. Gyorsan felakasztotta a lámpát az általa kiszemelt helyre s a lábtörölt meg alája tette.

Egy idő múlva hazajött a férje. Valami terhet vitt a vállán, már nem emlékszem rá, hogy mit. De ezzel a teherrel nekiment az imént a falraakasztott új lámpának s leverte, úgy hogy ezer darabra tört. A benne levő petróleum pedig kifolyt az új lábtörőre. A férj

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

VI.

Mig Oliver keserves fáradozással éppen azon volt, hogy nővéreinek levelet írjon, ez egészen váratlanul betoppant tizletébe. Mint mindig, most is példás és rendes volt öltözete és régi módi keziláskájából néhány friss tojást és több piros almát szedett elő. Oliver még szívélyesebben fogadta mint máskor és boldogan vezette szobájába. A mint Sarolta átlépte a küszöböt, rögtön észrevette a változást a kis lakásban, s a mint Dolly egyik ruháskáját a székről felvette, majdnem szigorú csodálkozással kérdezte, hogy:

„Mi ez bátyám?“

„A kis ruha, Dolly ruhája“ válaszolt Oliver, „ő Marynek kis leánykája, ki férjével, a fiatal Sheltonnal Indiába ment, mert az katonának állt be. Előzőleg azonban idehozta kis leányát, még pedig azon a napon a mikor utoljára voltál itt.“

„Mit nem mondasz“ kiáltott fel Sarolta és nagy csodálkozásában egy székre ült, a nélkül, hogy a kis ruhát letette volna.

„Két levelet is irt szegény Marym“ kezdte elbeszélését remegő hangon Oliver, „hallgasd meg mindkettőt“. Ezzel elővette Mary leveleit melyeknek tartalmát már annyira ismerte, hogy szemüveg nélkül is el tudta olvasni a sötét szobában.

„Dollyt annyira megszerettem, hogy semmi kincsért többé tőle el nem válnék. S most, hogy te is itt vagy és megfoltozod ruháskáit minden gondtól ment vagyok. Éppen akartam levelet írni, hogy ezen szívességre megkérjelek“ fejezte be szavait az öreg.

„Már attól tartottam, hogy az utcáról szedtél fel egy gyermeket“ mondotta Sarolta láthatólag megkönnyebbülve.

„Nem, nem, ő saját testem és vérem“ erősítette Oliver.

„Nos, hol van a kis leány, bátyám?“

„Sétálni ment, mert olyan szép meleg idő volt“, mondotta Oliver.

„Csak nem egyedül?“ kérdezte rémtülten a kisasszony.

„Ő nem, olyan valakivel, kiben teljesen megbizhatok.“

„Ki az,“ férfi vagy nő?

„Egy fiu“ mondotta zavartan Oliver.

„Egy fiu? Milyen fiu?“

persze erről nem tehetett, hiszen az ujonnan elhelyezett tárgyakról még mitsem tudott.

„No lesz most hadd el hadd! Lesz most perpatvar, ha feleségem ezt meglátja!” mondja magában a férj. Az asszony, mikor hallotta a csörömpölést, sietve bejött s mikor látta, mi történt, szelid hangon csak ennyit mondott: „Csak hagyjad kedves uram, mindjárt jövök s feltörlöm!”

A férje elcsodálkozott. Majd odaszólt feleségének: „Jöjj csak, jöjj csak anyjuk, hadd lássam mi van veled? Hisz most egészen más vagy, mint máskor!”

Kedves lélek, vajjon te a megváltás ezüst lábain állsz-e környezettedben? Észre lehet-e venni életeden, hogy a kegyelem elveszi az ömbert, a bünt! Milyen áldás fakadna ennek nyomán!

Az olyan hívőket, akik éppen úgy tudnak káromkodni, mint a világ, akik éppen olyan indulatosok és szeszélyesek, mint a világ, az olyanokat a világ nem becsüli.

Ne feledd el, te megtért lélek, szent kötelességed, megmutatni a világnak, hogy mit tud az Isten kegyelme elvenni, hogy így a világi emberek szívében is felébredjen ez a vágy: Ilyen szeretnék én is lenni! Én is szeretnék megváltatni érzékenységetől, szeszélyeimtől, makacsságomtól, fecsegő természetemtől.

Ha a te életed ilyen szónélküli prédikációt tudna tartani és a szívekben ezt a vágyat felkeltené, oh mily nagy áldás lenne az.

(Folyt. köv.)

„Carly a neve?”

„De ki ő s honnan jött? Jóra való fiu?” kérdezte újból és szeme szikrát hányt.

„Nem tudom” válaszolt bátortalanul az öreg.

„Nem tudod? hát nem tudod, hogy hol lakik?”

„Itt lakik, legalább is itt szokott aludni az asztal alatt, míg nappal az uccán keresi meg kenyereit.”

Sarolta erre teljesen elveszítette önuralmát. Hát lehetséges volna ez? Hogy Oliver az ő bátyja, ki régebben jobb napokat látott, egy uccáról szedett fiut házába vesz, a nélkül, hogy meggondolná, hogy egy zsebmetszőnek adhat helyet, s egyúttal vele lakik kis unokája, Marynak leánya, kit Sarolta néninek kell nevelnie. Hát lehetséges ez? Hogy oltathat ő jó érzést a gyermekbe, mikor játszótársul melléje egy uccai gyermeket adnak? Véleményét éppen jó erős szavakban akarta kifejezésre juttatni, a mikor Carly belépett Dollyval.

„Egy nagy seprűt vettünk, nagyapó” ujjongott a gyermek s észre sem vette Saroltát, ki gyanus szemekkel nézte a seprűt és a kócos fejű fiut.

„Gyönyörű átjárót készítettünk és egy csomó pénzt kerestünk Carlyval és tudod nagy-

HIREK.

— Ifjusági egyesületek konferenciája Kaposzsekcsőn pünkösdkor. Pünkösds első és másodnapján ifjuságunk Kaposzsekcsőn (Dombóvár mellett) következő programmal tartja ezévi konferenciáját: Vasárnap jun. 5. d. e. 10. „A tiszta és szent ifjukor” Kreutzer K. budapesti prédikátor, vasárnap d. u. kirándulás a nyergesi erdőbe. Erdei istentiszteletet tart Schmidt János dombóvári prédikátor. Tárgy: „A kezünkben levő pénz.” Vasárnap este 8-kor Evangelizáció Dombóvárott. Hétfő, jun. 6-án d. e. 10-kor. Referádák: Az ifjuságnak ima élete” Márkus I. gyökönyvi prédikátor. „A keresztyén a mai üzleti életben,” Müller M. igazgató Budapest. Hétfő d. u. fél 2-kor. „A fiatal Thimotheus” Hecker H. kaposvári predikátor. Mindazok, akik szeretik az Üdvözítőt, meghivatnak erre a konferenciára. Jelentkezni lehet Schmidt J. dombóvári predikátornál, Bezerédy-u. 27. Készüljön minden résztvevő imádkozó lélekkel, csak így lesz áldásos ez összejövétel. Legjobb már szombaton megérkezni. Kiki hozza magával az Újtestamentumot, egy ceruzát s egy noteszt, hogy egyet-mást feljegyezve, haza is vihessen valamit a hallottakból. Jöjjön minél több ifju erre a konferenciára!

— A Délkeleteurópai misszióknak hajléka április 6-án, villámcsapás következtében leégett. Az ott készülő férfi testvérek és test-

apó, mi megint elfogunk oda menni és . . . tekintete most Sarolta nénire esett és a csevegő piros gyermekajkak hirtelen elnémultak. Sarolta néni éppen eleget hallott.

Felbőszülve fordult a fiuhoz, de Oliver hirtelen elhatározással erélyesen lépett közbe:

„Jó fiu a Carly, nem tűröm, hogy bántsd őt, ő nagy segítség számomra és én nem tudnám őt semmiképp sem nélkülözni, annál inkább nem, mert úgy szeretem mint fiamat. Ő az Ur Jézus kicsinyeinek egyike, kik hontalanul járnak az uccán. Nem sokat tehetek érte, de a mit teszek, azt szívből teszem és ő azt busásan meg szolgálja. Azért testvér nem tűröm, hogy bántsd őt, még kevésbé, hogy minket elidegeníts egymástól.

Az öreg oly határozott hangon beszélt, hogy Sarolta kisasszony nem mert önhatalmúlag eljárni és a fiut kiutasítani, de elvette tőle a kis leányt és oly szigorúan nézett reá, hogy Carlynak ijedtében még a szíve verése is elállt. De aztán megváltozott és majdnem szívélyes hangon kérdezte:

„Tudsz olvasni és írni?”

„Nem” válaszolt a fiu röviden.

„Lásd, neked sem modorod, sem tudásod nincsen” kezdte újra emeltebb, szemrehányó hangon „még csak rendes cipőd, és kalapod

vérnöknek minden ruhaneműje odaveszett, a ház minden berendezéssel együtt elpusztult. Mivel igen kis összegre volt csak biztosítva, a misszió óriási kárt szenvedett. Emberi életben nem esett kár. Ha valaki, kedves olvasóink közül, a szerencsétlenül járt testvéreken segíteni akar, ruhaneművel, vagy pénzesegéllyel, szerkesztőségünk kész örömet továbbítja a szeretetadományokat. Aki direkt akarna valamit küldeni, küldheti-e címre: Missionshaus Bucowine Krs, Glatz, Schlesien.

— **Kölcsönkeresés barátainknál.** A nyíregyházi gyülekezet szeretné az általa tervbe vett epileptikus menhelyet minél előbb megvalósítani. De ez nem oly egyszerű. Sok pénz kell hozzá. Az eddigi önkéntes adományok összege még igen csekély. Ezzel még nem lehet ily nagyarányú intézményt létesíteni. Ezuton kíséreljük meg úgy hazai, de különösen amerikai és egyéb külföldi testvéreinket és jóbarátainkat arra kérni: Nem juttathatnának a tervbe vett menhely céljára: 1. Egy nagyobb összeget, egyszersmindenkorra? 2. Kamatmentes kölcsönt több évre? Különösen az utóbbinak örülnénk nagyon. Tehermentes ingatlanaink jó biztosítékot nyújtanak, bármily nagy összegre.

Ha valaki pedig fehérneművel, ruhával, használt butorral (ágy, szekrények, székek, konyha cikkek) tudna szolgálni, ezt is szívesen vesszük.

Aki segít ezt a nemes emberbaráti célt

megvalósítani, az hozzájárul ahhoz, hogy szegény, csonka hazánkat oly intézményhez juttatja, amilyen még nincsen, s amilyenre pedig feltétlenül szükség volna. Ne feledjük el itt sem azt a bibliai igazságot: A jókedvű adakozót szereti az Isten!

— A „Békehírnök“ 1927. évi május hó 14-ik számából. „A vértanúk ideje még mindig tart, akik Krisztusért ütlegetek, kísértéseket, szenvedéseket és megpróbáltatásokat viselnek el. Ennek bizonyítéka ez a bukovinai eset is, amelyet alább közlünk külföldi lapok közlése nyomán: Mult év áprilisban egy román csendőrtiszthelyettes Bukovina egyik falujában, Malinesti-ben összefogott kilenc embert (hat férfit és három nőt), akiket csendőrfedezzel kísértetett ki a faluból a Tisza folyóhoz. Ott megparancsolták nekik, hogy vessenek le magukról minden ruhát, azután behajtották őket a vízbe, ahol parancsóra két óra hosszat kellett szent éneket énekelniök a jég hideg vízben. Mikor aztán az „emberszerető“ csendőrtiszthelyettes ezt megelégette, akkor nedves ruhákban el kellett gyalogolniök a dinoutz-i laktanyába, miközben a csendőrök puskatussal hajtották őket, ha kissé lassabban mentek, vagy a fáradtságtól elakadtak. A kaszárnyában annyira elverték őket, hogy félig öntudatlanul heverték a földön. Az embertelen csendőrtiszthelyettes nem kímélte a nőket sem, hanem éppen olyan kegyetlenül bánt el velük, mint a férfiakkal.

síncsen, így rongyosan és tudatlanul nem vagy hugomhoz illő játszótárs. Ha édes anyja Dollyt egy meztlábos, rongyos uccai fiú társaságában találja, megszakadna a szíve. Ha tehát bátyámnál Oliver urnál és unokahugomnál Shelton Dorollya kisasszonynál akarsz maradni, gondoskodnod kell, nemcsak rendes ruházatról, de tanulj olvasni és írni és rendesen beszélni. Egy hónap múlva újra vissza lérek — most minden hónapban legalább is egyszer el fogok jönni — ha addig nincsen cipőd és új kötőd, elviszem Dollyt magammal s akkor többet sohasem látod őt viszont. Megértettél?

Carly „igen“ bólintott.

„Igy és most mehetsz“ mondotta szigorú hangon a kisasszony, „nem akarok kegyetlen lenni, de a kisleány mamája reám bízta a gyermekét s neked azt kell tenned, a mit én mondok, különben magammal viszem a kicsikét. Most vedd seprűdet és eredj. Ne jusson többé eszedbe Dollyt még egyszer uccaseprűseidhez elvinni.“

Carly szomorúan távozott. A mai nap nagy örömet ez az esemény teljesen elrontotta. Visszatért munkájához a nagy örömmel talált uccaátjáróhoz, de a seprűs semmi örömet sem szerzett neki többé.

Korábban sötétedett mint máskor, mert köd borította el a várost és lassacskán az eső is kezdett esni. Carly leült ugyanazon helyre, a hol Dollyt ült reggel és elgondolta a mai nap eseményeit. Hogy megváltozott egyszerre minden! Szíve fájt, ha arra gondolt, hogy Dollyt mindenkorra elveszítette, mert, hogy is merte volna még egyszer Oliver küszöbét átlépni, a mig nem szerzett magának rendes öltözetet, cipőt, sapkát. Ez meg nem volt könnyű dolog. Honnan vegye a pénzt mindehhez? S ha netalán ez sikerülne is neki, hiszen kitartó törekvő szorgalommal mindent el lehet érni, de — s erre szívét nagy keserűség töltötte el — hol tanul ő meg írni és olvasni? Elkéseredve gondolta, hogy most már nem marad más hátra számára, mint régi életmódjához visszatérni. S bár e gondolat már maga is borzalommal töltötte el, nem változathatott rajta és könnyelt szemmel gondolt kis kuckójára az asztal alatt, a hol oly jól és biztonságban aludt. Az öreg Oliverre gondolt, ki oly meleg szeretettel üdvözölte, ha megjött és oly szép dolgokat beszélt arról a csodálatos Urról, aki oly hatalmas volt és mégis oly jó barát tudott lenni. És végre Dollyra is gondolt, kinek édes csevegése és nevetése szíve mélyéig hatott.

Mindezek a dolgok a Cernowitzban f. évi április 10-én tartott bírósági tárgyaláson megállapítottak, amikor is a bíróság az emberfelelenség tisztelgését három havi börtönre ítélte. Korunknak szégyene, hogy ilyen esetek még ma is előfordulhatnak, de ha már megessenek is, annál inkább meg kell látni minden gondolkodó embernek, hogy milyen emberek lehetnek azok, akik hitükért és meggyőződésükért így szenvednek. Akik hitükkel országokat győztek le, de „akikre nem volt méltó e világ“, azok nyerik meg az örökélet dicső koronáját.

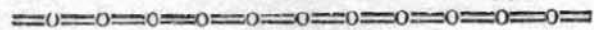
— Ifjusági konferencia Staribecsén jun. 28 és 29-én, amelyre a jugoszláviai methodista ifjusági egyesületek ezuton is meghívattak. Tanulságos tárgysorozat teszi érdekessé a konferenciát.

— Budapestről június 25-én egy levelet kapott szerkesztőségünk a magyar gyülekezet egyik nem régen felvett tagjától. Levélíró se a nevét, se címét nem írta meg, pedig a szerkesztő szeretne válaszolni levelére. Kérem a levélíró közölje címét.

— Kérelem előfizetőinkhez. Lapunkat sokan olvassák. Ennek nagyon örülünk, hogy egészséges bibliai lelkitalálékot nyújthatunk sok léleknek. De igen sok pénzünkbe kerül lapunk előállítására és elküldése. Sokan már 2—3 év óta nem küldték be előfizetésüket. Mindezeket kérjük szeretettel, hogy segítsenek lapunk előállítási költségeinek előterem

lésében. Amerikai olvasóinkat pedig arra kérjük, hogy vagy predikátorunknak adják át beküldés végett előfizetésüket, vagy küldjék be direkt a szerkesztőség címére!

— Százezer gyermeknek hoz hetenként örömet, szórakozást, sok vidám órát a legkedvesebb és leghűségesebb barát, a „TÜNDÉRVASÁR“ képes heti gyermekujáság. Ez a lap a legjobb játszótársa a gyermekeknek, hetenként sok mesét, verset, mulattató mókákat, szórakoztató játékokat, rejtvényeket és pompás színes képeket közöl. Az előfizetési ára olyan csekély, hogy a legszegényebb szülő is könnyen hozhatja meg ezt az áldozatot gyermekének. Ingyenes mutatványszámot szívesen küld a „TÜNDÉRVASÁR“ kiadóhivatala, Budapest, V.—D., Akadémia-ut. 10. sz.

Béke velünk.

János 10:27. Az én juhaim hallják az én szót és én ismerem őket és követnek engem.

Bár testileg nem jár közöttünk az Ur Jézus, ma is zeng az ő szava. Hiszen Ő mondotta: Az én beszédem soha el nem múlnak. Sokan azonban nem figyelnek az Ő beszédére. Ugy élnek nagyobb részt az emberek, mintha köztük sem volna az Ur Jézus. Nemcsak a beszédére nem figyelnek, azt nem

Kilenc óra tájban csakugyan bekocogtattott a menhely kapuján a hol mindenki, aki 20 fillért fizetett, éjszakai nyughelyet kaphatott. Milyen idegennak érezte magát e környezetben! Újból tépelődni kezdett és végre is abban állapodott meg, bármiképen alakuljon is helyzete, semmi esetre sem vegyül régi pajtásai társaságába. Mindenekelőtt őrizkedni fog Tomytól, a fiuk e megrontója őt, aki lopásból és csalásból élt és vészhozó volt mindenkire a ki társaságába keveredett. Csalni, lopni, hazudni Carly nem akart többé.

Mégis Tom volt az első, aki Carlyt üdvözölte régi lakhelyén. Carly azonban szótlanul visszahúzódott a pincehelység egy sötét zugába. Lefeküdt a dohos szalmára s fájdalomnak szabad folyást engedve, keservesen zokogott, a mig is az álom, ez a gyöngéd és könnyrűletes barát, meleg leplét reátaarta, és karjaiba véve elfeledtette vele e szomorú, keserves élet nélkülözéseit és fájdalmait.

Igy múlt el egyik nap a másik után s lassanként Carly hozzászokott megint lakótársai káromkodásaihoz. Sőt mi több, élvezettel kezdte az élelmes Tomy elbeszéléseit halogatni. S a mint ez egy napon azt mondotta neki, hogy nyílt tekintete s gyermekies arca kitűnően segítségre lehetne „mert egyrészt a bírókat,

másrészt a feyházi lelkész feyherezné le arcának ártatlan kifejezése, nem szólt már ellene. Mindazáltal egyelőre megmaradt uccaseprőnek és kereseti anyit, hogy éhségét csilapítsa és mindennapi nyughelyét megfizethesse, bár ezzel most már nem elégedett meg egészen. Ha nem élhetett oly kedves és rendezett életmódban, mint Oliver és Dolly, nem volt-e okosabb magát teljesen odaadni a gonosz életmódra, mint ahogy azt Tomy tette, aki aztán rendesen is öltözködhetett és hébc-korban nagy pénzösszeg birtokában is volt.

Egy este amint, éppen elkészült munkájával, egy ur szólította őt meg: „Halló“ mondá „ha jól emlékszem, te vagy az a kis fiu aki rövid idő előtt lovamat tartotta, ugy-e? Akkor egy forintot adtam neked, s azt mondtam, hogy ne tékozzol el, mit csináltál vele?“

„Dolly és én seprűt vettünk rajta“ válaszolt nyíltan a fiu „s azóta az ucca sarkot tartom itt tisztán.“

„Helyes, kis fiam“ volt a barátságos válasza „látom, hogy jó kis fiu vagy, de ki az a Dolly?“

„Egy kis lányka, akit én nagyon, nagyon szeretek“ mondotta Carly mély sóhajással.

„Nézd, most adok neked még egy

hallják, de magát az Ur Jézust is mesének gondolják. Pedig az Ur beszéde élet és igazság. Ő maga örök személy, ki örökké csodás munkáját ma is végzi és ma is hallják szavait az Ő juhait, ismerik Őt és követik.

Vajjon te kedves lélek hallod-e az Ur Jézus szavait, ismered és követed-e?

Az emberiség nagy része közte látható formában jelen levő, közte járó-keelő egyének szavát hallgatja, azokat ismeri és követi. Ezért csetlik botlik az emberiség még legszebbnek látszó törekvéseiben is. Ha sikerrel vezet is követőit egyik vagy másik ugynevezett lángelme, rendszeren még életében megérik bukársra az ő kezdeményezése. De ha túl élne is vállalkozásának előhaladását, előbb-utóbb bukni kell annak, mint gyarló emberi kezdeményezésnek. A hangoztatott vezérelvek, kitzűzött célok túlélik magukat. Helyüket újak, korszerűbbek foglalják el.

Az Ur igéi soha el nem múlnak. Örökké újak, varázserejűek, éltetők maradnak. Igazságuk fénye mind ragyogóbb lesz és sohasem fakulabb.

Az Ur ma is láthatóvá teszi magát a megtért lelkeknek, mint tette Pál apostol előtt. Kik aztán megismerik és követik, mint volt Pállal. Sok történetileg ismert egyént lehetne itt például állítani. De hány névtelen van, aki az Ur Jézus juha volt. Hallotta az Ő szavait és követte.

Vajjon te kedves lélek hallod-e az Ur Jézus szavait: Ismered e és követed-e Őt?

forintot, még egész új. Dolly bizonyára nagyon örül, ha megmutatod neki."

Carly kezében tartotta a pénzt s sokáig nézegette. Tudta, hogy mennyire örült volna Dolly a szép fényes pénznek, de... s aztán hirtelen eszébe jutott, hogy ez a pénz nem is az ő, de a Dolly tulajdona, mert a másikért husz csókot kapott és tulajdonképpen csak kölcsönkép kapta és fogadta el Dollytól a seprűvételhez. Forró vágy fogta el az édes kis ajkak bájos csevegése után. Azután, — fontolgatta magában — nem volna e merészség ilyen nagy pénzüsszeggel a menhelyre menni, a hol az okos és élelmes Tomy hamarosan kicsempészne nadrágja zsebéből. S anélkül, hogy megköszönte volna és tettének tudatában lett volna, Carly hirtelen megfordult és lassan egyik uccából a másikba ballagott a míg Oliver háza előtt találta magát, de még mielőtt tovább sietett volna, két kis meleg kéz kapaszkodott karjába és akasztotta meg a tovább menésben.

"Carly megjött, Carly megint itt van nagyapó!" kiáltotta torkaszakadtából a gyerekek, "Dolly végre megint megtalálta Carlyt."

Fuldokolva a sirástól mondotta a szokat s kicsiny orcán végig peregtek a könnyek. Az öreg Oliver sietve közeledett s kezét a fiu vállára téve szemrehányó hangon kérdezte:

Ma a rádió korában már nem kell bizonygatni, hogy csak alkalmas felfogó eszköz kell és a néma levegőből zajos hangok foghatók ki.

Ha egy lélek alkalmassá válik az Ur szavainak hallására, a csendes magányba vonulva sem érzi egyedül magát. Nem. Érzi az Ur Jézus társaságát. Hallja az ő szavát. Megismeri az Urat. Saját lelkének világosságán át látja Őt. De követi is. Érzéseiben, gondolatában, tetteiben egyaránt az Urénak bizonyul.

Nagy áldás az Ur Jézus juhainak lenni. Ismeri az Ur az övéit és szüntelenül vigyáz rájuk, mint jó pásztor.

De boldog, ki a lelkét az Urnak adta! Szeressük meg e boldogságot egyenként és összesen! Figyeljünk az Ur szavaira! Halljuk meg azokat! Bennünk az Ur az ő juhaira ismerjen és kövessük őt! Mienk lesz az Ur békessége. Béke után pedig mindnyájan epedünk.

Béke velünk!

Szabó Lajos.

Akkor érezd magad drágám a legboldogabbnak, amikor az emberek boldogtalannak mondanak.

A te lelki életedre nézve az Ur nem azt vizsgálja, hogy mennyire szeretnek téged az emberek, hanem, hogy mennyire szereted te őket.

"Miért mentél el tőlünk Carly, hiszen úgy szerettünk?"

"Ó uram rossz fiu voltam" zokogott fel Carly "kérek bocsáss meg és ígérem, hogy soha többé bánatot nem hozok, sem rád, sem Dollyra, de én azt hittem, hogy most már úgy sem engednéd meg, hogy az asztal alatt háljak?"

"Hogy gondolhattad ezt? „csak gyerebe" unszolta őt Oliver „minden este vártunk és ha besötétedett, figyeltük az uccát, hogy nem látunk-e valahol, de hiába? Ezt nem lett volna szabad megtenned, úgy aggódtunk miattad. De most már minden jól van, most itt vagy megint s nem engedünk el többet. Ha testvérem meg is bántott, ne vedd zokon tőle, ő szeret különködni, de alapjában véve jó szívu nő. A mint hallotta, hogy teljesen árva vagy és oly egyedül a nagyvilágon és senki sincs, aki négy éves korodtól fogva gondodat viselte volna, keservesen sirt és határozott parancsára a legnagyobb tojást a te számodra kellett eltennem vacsorára és meghagyta, hogy üdvözlét adjam át. Látod, hogy szavai rosszabbak voltak mint a tette. A tojást eltettük számodra, ma megeheted. Adj egy bögrét Dolly, mindjárt meg is főzzük."

Babona és vallás.

Megint nagyon divatos lett a — babona. A kereszténység régi ellenségei azt mondták, hogy ez is csak babona, a technika fejlődése kiöli majd az emberek lelkéből a babonát. Noshát már van repülőgép, autó, rádió, tengeralattjáró, az orvostudományi technika ujabban halottakat is felélesztett, öregeket megfiatalított. Sohase volt még korszak, amelyben ily szédületeset rohant volna előre a diadalmas technika és a tudomány. Mégis van babona. Még pedig bővebben, mint valaha.

Verebély Tibor budapesti orvosnár előadást tartott a babonáról, amiről azt mondta, hogy rabja annak nemre, korra, rangra, foglalkozásra és vallásra való tekintet nélkül mindenki, aki hajlamos rá. Nem cáfoljuk meg. Mert evvel a szóval, hogy: — vallás, manapság már nem sokat fejezünk ki. De régen se, ha jól meggondoljuk. Mert mi a vallás tulajdonképpen? — Azoknak a tanoknak vállalása és esetszerűleg nyilvánítása is, amelyekről azt tartom, hogy az emberiség közös érdekében levő jót előmozdítani hivatottak. De egyrészt nagyon sokféle lehet az, amiket én ilyennek tartok. Minden ember mást. Esetleg a legellentétebb elméleteket. Az én vallásom az, hogy ha megütközök a jobb arcomat, odatartom a balat is. Az afrikai kanibál vallási kultuszt csinált az emberevésből. Elvégre ez is vallás. De — szerintem — té-

ves, vagy gonosz. De nem kell a végletekig menni példakért. A fetisimádó, vagy a bálványimádó budhistának — szerintem — éppen egyenesen az ugynevezett „vallása” maga a babona elejétől végéig. Persze, hogy őt „a vallása nem képes visszatartani a babonától” mint a tudós professzor mondja az emberekről. — Jászai Mari, a nemrég elhalt nagy tragika, azt írja emlékirataiban, hogy az ő apja olyan „vallásos” volt, hogy naponta tizenháromszor imádkozott, háromszor templomban, tizszer otthon, vagy munkahelyén, ebből hétszer térdepelve — és mindig egy teljes napi előkészület után, huszonnégy óráig szakszerűen áztatott vizeskötéllal verte véresre és ájultra gyermekeit mostohájuk gyönyörűségére s a szomszédok felháborodására. Látjuk, hogy az ugynevezett „vallásosság” nem tartja vissza az embert semmitől sem. De mért is tartaná? Hiszen mit értünk ma valláson? Azt, hogy megszülettem és tudtomon kívül elvittek beiktatni valamely hitfelekezet anyakönyvébe. Mikor kérdezik, milyen vallásu vagyok, akkor ráfelelem annak a felekezetnek a nevét. S mit értünk „vallásosság”-on? Az előbbihez még hozzáadva azt a szokást, hogy mindig hangoztatom a felekezetemhez való tartozásomat, annak közérdekű szükségét, esetleg még azt is, hogy eljárók vasárnap a templomba és eleget teszek felekezetem egyéb előírásainak. Mindebben még nincs belső tartalom. Az így berendezkedett ember lehet babonás. Talán még ellentétbe sem kerül a „vallásával”, sőt esetleg még vallásosnak is éri magát. A babonának és a vallásosságnak összekeverése igen gyakori jelenség.

Nem ez tehát a lényeg a babonásságnak szempontjából, hogy „vallásos” vagy-e? Hanem az, hogy *mi a vallásod — tartalma s lényege?* Ha a Názáreti Jézus, — akkor nem lehetsz babonás.

Mert ő eltaposta a kigyó fejét. (K.)

Gipsy Smith és a mohamedánus.

Gipsy Smith a híres cigány missionárius már pár évtized óta gazdag munkásságot fejt ki az evangelium hirdetése terén Angliában, valamint Amerikában. Mindenfelé, ahol beszél, ezrével hallgatják az emberek. Eredményes munkájának a titka abban található, hogy Istennek szentelt életet él, valamint abban, hogy beszédei egyszerűek és kapósak.

A háboru alatt egy baraktáborban egy Mohamed Allah nevezetű mohamedánra akadt, ki a hadsereg kötelékében volt. Ez a mohamedán a találkozást a következőképpen mondta el:

Egy napon egy uniformisos ember jött barakkunkba. Megszólítottam őt és azt mond-

„De olyan piszkos vagyok” szégyenkezett a fiu.

„Ezen segíthetünk,” nevelett az öreg „vedd ezt a tál vizet, az üzletben megmosakodhatsz. Dolly szappant és törülközőt hozz, hiszen Dolly lassacskán ugyis nagyapó támasza lesz, ugy-e szivecském?”

Rövid idő múlva megtisztulva lépett Carly a konyhába. Arcáról nem csak az uccapora de a fáradt, keserű kifejezés is eltűnt s úgy érezte, mintha rossz álomból ébredt volna fel. Hiszen megint a régi kedves körben volt. Beppo, a kis kutya, farkcsóválva szaglászta őt körül s a szép főtt tojás bizonyítékát adta annak, hogy minden meg van bocsátva és el van feledve. S miután alaptermésze a jóság és hála volt megfogadta, hogy kétszeres erővel és szeretettel hálálja meg ezentul Olivernek és Dollynak a tőlük kapott szeretetet. Irni és olvasni is meg fog tanulni, kerüljön az bármily megerőltetésbe is. Addig fog takarékoskodni, míg új ruhát vehet magának. Egyet pedig különösképen megfogadott magának, tudniillik azt, hogy Olivert és Dollyt elhagyni soha többé nem fogja.

(Folyt. köv.)

tam néki: „Nem tudja ön, hogy ez mozlem tábor? Hová akar menni?” Ő nevette.

„Mit akar ön itt, kérdeztem ismét.” Erre egy névjegyet nyújtott át Czigány Smith.

„On tiszt?” — kutattam tovább.

„Én tábori lelkész vagyok és azért jöttem, hogy egyszer embereivel én is beszéljek!”

„Mit akar Ön beszélni?”

„Jézus Krisztusról akarok beszélni.”

„Nem tudja, hogy hatalmam van Ön megbüntetni e merészségéért?” Gipsy Smith nevette. Ez feldühösített engem. Ne nevésem!

Ő azt felelte: „Én nem tehetek róla, ez a természetem.”

„Kezel foghatok Önnel? És már is nyújtotta felém a kezét. Nem uram, feleltem én. Ha én megérinteném Önt, úgy az vallásom előírása szerint 14-szeri mosakodást jelentene, míg ismét tiszta lennék.

De szabad valamit kérdezni? Meghall Mohamed? jegyezte meg Gipsy Smith gyorsan.

„Igen”, mondtam én.

„Feltámadt ő halottaiból?”

„Nem, de mi hiszünk, hogy ezer év után felfogja állítani országát.”

„Arra nem is gondolhatunk Elhiszi Ön, hogy Jézus Krisztus meghalt?”

„Igen.”

„Nos és Krisztus fel is támadt a halálból és Ő él, mint hatalmas Megváltó, mondotta a cigány határozottan.

Haragom már nem ismert határt. Kérem most tüstént hagyja el a maga Jézus Krisztusával a Tábor! Mondtam néki parancsoló hangon. Ő ajánlta magát és azután szó nélkül elment. De még mielőtt az ajtóhoz ért, ismét visszatért és a barakk közepén levő asztalra lelett egy könyvet. Ez idő alatt én jól szemügyre vettem őt. Sok emberrel volt már dolgom az életben, de ilyen embert, amilyen ez volt, még sohasem láttam, olyas valami volt a lényében, amit még senkiben másban nem láttam. Amikor kiment, arra gondoltam: vajjon miféle ember is lehet ez!

Kezembe vettem a könyvecskét és elkezdtem benne olvasni. Jézusnak ama szavait magyarázta: „Isten úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiaát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” En elejétől végig olvastam, másodszor és harmadszor is. Míg végre állandóan szemeim előtt lebegett ez a nagy Ige. És valahányszor indusaimhoz szólítottam, mindannyiszor eszembe jutottak ezek a szavak.

Egyik éjszaka azután a barakkban, leterittem a szőnyegemet a földre és éppen térden állva imádkoztam, arccal Mekka felé fordulva. Éjféle 12 óra volt. Egyszerre csak

nagy világosságot láttam a barakkban. Felkeltem és megkérdeztem katonáimat, hogy nem e látnak ők is nagy fényességet és hogy nem e tudnák megmondani, hogy mi az. De egyikük sem látott semmit. Ekkor azt hittem, hogy ez csak képzelődés volt és ismét letérdepeltem. De a világosság most még nagyobb lett és egy hangot hallottam a bensőmben: „Ne imádkozzál már Mekka felé irányítva tekintetedet! Jézus Krisztus Istennek fia.”

Másnap felkerestem Gipsy Smithet és azt mondtam néki: Én most kezelt akarok szorítani Önnel. Hiszek Jézus Krisztusban, Istennek fiában. Ő azt mondotta: Imádkozunk együtt. Mi imádkoztunk együtt. De nem fogom sohasem elfelejteni, hogy ő hogyan imádkozott. Még senkit így imádkozni nem hallottam.

Csak egyet van, az igazi békességhez és ez a tiszta szívből való megtérés, újjászületés. Így kapcsolatba jutunk Jézus Krisztussal, ki fényleg él és Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Ez a Mohamed Allah bizonyosság tétele. Hát te át élted-e már a megtérést? Találkoztál már Jézussal, a te Megváltóddal?

Christl Apologete.

Miért élnek az elaggottak? Erre a kérdésre egy predikátor így felelt: Ne keress hibát a Teremtő munkájában. Ő jól tudja meddig hagyhatja a búzát a mezőn, anélkül, hogy az elromlana. Nézd az elaggott nagymamát, gyenge, tehetetlen. De állj szóba vele s akkor olyan bölcsességre tanít, amit eddig még meg nem tanultál. Vagy ha talán nem beszél sokat, akkor is az ő békességes hűsége, megmutatja neked, hogyan kell panasz és jajszó nélkül szenvedni. Ne mondjad, hogy az elaggott nagymama egy olyan falevél, amely tulsokáig ott lóg a fán. Hát ha egy bogárkának mégis menedéket nyújt? Eljön az idő, amikor csendesen lezuh a fáról. Addig is, nekünk fiataloknak, az elaggott gyenge teste, az élet mulandóságáról tart hatalmas predikációt. Ha van családotban öreg, elaggott, apa, vagy anya, nagypapa vagy nagyanya, tartsd tisztelőben, mert egykor te is megöregszel! Ne mond, hogy az öregeknek már legjobb lenne a föld alatt. Ne avatkozz Isten gondolataiba s terveibe! Tőle függ, hogy ki, milyen öreg lesz!